

[Mette Groes]

Men ikke alene er karensdagen som moralsk foranstaltning urimelig, den er det også som spareforanstaltning. Regeringen har oplyst, at man regner med at spare 750 mill. kr. på karensdagen og 415 mill. kr. på forlængelsen af arbejdsgiverperioden, men allerede nu strømmer det ind med meddelelser om arbejdsgivere, der ikke vil være med. Det drejer sig om så store virksomheder som Novo, Texas Instruments, Weston Tæppefabrik, EDB-firmaet NCR, Faxe Bryggeri, Ferrosan, Børsen og Niro Atomizer.

Arbejdsgiverne giver som begrundelse, at loven er et tilbageskridt og vil ødelægge de gode forhold på virksomheden. Desuden klager de over det administrative besvær, der er forbundet med ordningen.

LO oplyser, at man regner med, at 40 pct. af alt sygefravær skyldes arbejdsskader, som jo er undtaget fra loven. Glider 40 pct. af førstesygedagene ud af beregningerne, og vil et stort antal arbejdspladser ikke være med, er der ikke meget at hente økonomisk for regeringen.

Loven er altså urimelig både som moralsk foranstaltning og som spareidé, men det er den også ud fra en ligestillingstankegang. Det viser sig nemlig, at en række virksomheder har tænkt sig at friholde deres cheffunktionærer fra karensdagsbestemmelsen, mens alle andre skal holde sig den efterrettelig. Det kan ikke være meningen at lade en lov træde i kraft, som man på forhånd ved vil ramme de svage og friholde de stærke.

Det fremgår af socialstyrelsens cirkulære, at man vil kunne bruge en afspadserings- eller en restferiedag til at kompensere for en karensdag. Det fremgår af arbejdsministerens svar på spørgsmål 44 fra arbejdsmarkedsudvalget, at hun ikke finder, det strider mod ferielovens ånd, at en lønmodtager benytter sig af den mulighed, der findes i ferieloven, for efter aftale at placere enkelte restferiedage således, som den enkelte lønmodtager finder det mest formålstjenligt.

Men i ferielovens § 23 står der, at enhver aftale, hvorved der gives afkald på den i loven hjemlede ret til ferie, er ugyldig, og jeg forstår derfor ikke dette svar, og jeg forstår heller ikke socialministeren. For mig at se kan der ikke være nogen tvivl om, at ferieloven skal beskytte lønmodtagerens ferieret, og at det aldrig har været hensigten, at et social-

ministerielt cirkulære eller et arbejdsminister-svar skulle kunne udhule denne ret.

De radikale har været meget opbragte over forskelsbehandlingen på de virksomheder, der ville friholde cheffunktionærer, men lade alle andre betale deres karensdag, og det har de været med rette. Sådan så det ud sidste lørdag, men allerede i onsdags mente fru Lone Dybkjær, at man burde vente et halvt år, før man tog stilling til, om loven nu også var så slem.

Jeg vil indstændigt opfordre de radikale til at tilslutte sig vort lovforslag i dag. Vi har rigeligt med oplysninger til at være klar over, at den gældende lov er urimeligt diskriminerende over for specielt småbørnsfamilier og enlige forsørgere uden sikring ved børns sygdom, at den hviler på uberettiget mistillid til lønmodtagernes reelle sygelighed, at den ikke vil indbringe de penge, regeringen regner med, at den er en hård økonomisk belastning især for de mindre arbejdsgivere, at den forsinker de syge lønmodtageres revalidering, og at den straffer de svage lønmodtagere og friholder de stærke.

Det lykkeligste ville være, om samtlige folketingets partier ville indse, at et flertal herinde har fået vedtaget en lov, som ikke tjener sit udtalte formål: at spare, men til gengæld er til gene for såvel arbejdsgivere som de svageste lønmodtagere.

Agnete Laustsen (KF):

Det hører – heldigvis må jeg vel sige – til sjældenhederne, at vi behandler lovforslag om ophævelse af en lov, som end ikke er trådt i kraft. Naturligvis skal det være muligt at gøre det, for forudsætningerne kan jo ændre sig så væsentligt, at det ville være direkte forkert ikke at ændre eller eventuelt tilbagekalde en endnu ikke gennemført lov. Men i det her foreliggende tilfælde er der intet sket, siden loven blev vedtaget den 16. oktober 1982, ud over at vi nu står 14 dage før dens ikrafttræden.

Den debat, vi havde sidste onsdag i forbindelse med fru Lone Dybkjærs spørgsmål, bekræftede også til fulde, at en diskussion om lovens konsekvenser såvel i henseende til den enkelte lønmodtager som til virksomhederne i dag kun kan bygge på antagelser, gætterier, formodninger afvejet efter hver enkelts politiske temperament, men nogen